

SEPSISZENTGYÖRGYI EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

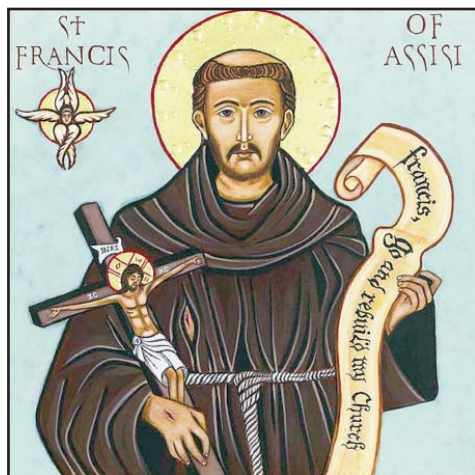
Assisi Szent Ferenc

Október 4-e szentje: Assisi Szent Ferenc. Minden idők egyik legnépszerűbb szentje, már életében legendák születtek róla, alakja számos képzőművészt, zeneszerzőt, író, filmrendezőt ihletett meg. XVI. Benedek pápa az „életszentség óriásának” nevezte.

„Szent Ferenc misztikus volt, zárandok, aki egyszerűen és csodálatos összhangban élt Istennel, másokkal, a természettel és önmagával. [...] Ferenc valahányszor nézte a napot, a holdat vagy akár a legkisebb állatot, mindig énekelni kezdett, és dicsőítő énekébe az összes teremtményt bevonta. [...]

Számára valamennyi teremtmény fivér és nővér volt, aki szeretetkapcsolatban állt vele. Ezért feladatának érezte, hogy mindennek gondját viselje, ami csak létezik. [...] Szent Ferenc szegénysége és egyszerűsége nem merőben külső aszketizmus volt, hanem valami gyökeresebb: lemondás arról, hogy a valóságot pusztán használati tárggyá alakítsa, amely felett rendelkezni lehet. [...] Szent Ferenc – hűen a Szentíráshoz – azt javasolja, hogy a természetet olyan ragyogó könyvnek tartsuk, amelyen keresztül Isten beszél hozzánk, az ő szépségéből és jóságából tükröz vissza nekünk valamit.”

(Ferenc pápa: *Laudato si'*)

„Szent Ferenc a teremtés sértetlensége iránti mély és őszinte tisztelet példáját kínálja a keresztények számára. Mint a szegények barátja, aki szeretetben élt Isten minden teremtményével, Szent Ferenc az egész teremtést – állatokat, növényeket, természeti erőket, sőt, Napfivérét és Holdnővérét is – meghívta, hogy együtt tiszteljük és dicsőítsük az Urat. Az assisi nincstelen tanúbizonyságát adja annak, hogy ha békében élünk Istennel, nagyobb készséggel fogjuk építeni a békét az egész teremtéssel is, ami elválaszthatatlan a népek közötti békétől.”

(II. János Pál pápa)

Ferences jubileumi évek 2023 - 2026

Assisi Szent Ferenc életének utolsó időszakában számos fontos esemény történt, amelyeknek a 800. évfordulójára kívánnak emlékezni a meghirdetett jubileumok. 2023-ban kettő, a többi évben egy-egy nagy jelentőségű eseményt ünneplünk. A jubileumsozrotat 2023-tól 2026-ig tart.

1223-2023 Megerősített regula

Ferenc életének vezérfonala a szent evangélium volt. Amikor számos követője lett, írt egy rövid életszabályzatot – *Formae Vitae* –, melyet 1210-ben III. Ince pápa szóban jóváhagyott. Amikor már kb. 5000 testvére élt több tartományban, kérték, hogy írjon egy regulát számukra. Ő arra tanította testvéreit: éljétek az evangéliumot nincs szükség más regulára. A testvérek unszolására azonban mégis hozzáfogott és megírta a regulát, melyben minden oldalon, minden témában Krisztus evangéliumára hivatkozik, idézi, és ezzel is az evangélium teljes megélésére irányítja testvérei figyelmét. Ez lett a *Regula bullata*, amelyet végül 1223-ban III. Honoriusz pápa *Solet annuere* bullájával megerősített.

„A kisebb testvérek regulája és élete ez: kövessék a mi Urunk Jézus Krisztus szent evangéliumát.” 1Reg 1,1

1223-2023 A grecciói karácsony

Szent Ferenc a fölséges Isten megismerésének vágyától indítva 1223 advent időszakban a gyönyörű, hegyvidékes Greccio egyik barlangjában állította fel Jézus születésének élő betlehemi helyszínét, melyben a legenda szerint Szentünk szeméi előtt va-

lóban megjelent Jézus kisdud formájában. Ez volt az első *betlehemállítás*, mely forrása és mintája lett a mai napig tartó karácsonyi hagyománynak.

1224-2024 Szent Ferenc stigmatizációja

A Mindenható és fölséges Úr, úgy gondolta, hogy kedves szolgálját megajándékozza Krisztus dicsőséges sebhelyeivel. A La Verna hegyén történt ez, amikor szentünk elmerült az Úrral való misztikus találkozásban Szent Kereszt Felmagasztalásának ünnepén. Szent Ferenc az egyháztörténelemben az első nyilvántartott stigmatizált szent.

1225-2025-ben a Naphimnusz létrejötte

Ferencben mély tisztelet és csodálat élt Isten teremtett világa iránt. Költeménye, a Naphimnusz nem pusztán gyönyörködés a természet szépségeiben, hanem Ferenc belső lelki érésének gyümölcse. A béke embere ugyanis egy alkalommal, egy városi előljárót és egy egyházi vezetőt békekötésre és kiengeztelődésre buzdított látványos sikerrel. Szentünk örömeből Isten dicsőségére, és az egyetemes testvériség megtapasztalásából születik meg ez a himnusz.

„*Boldogok Uram, akik szerelmedért másoknak megbocsátanak*” részlet a Naphimnuszból.

1226-2026 Szent Ferenc boldog halála, tranzitusa

„Síró fiaitól és testvéreitől körülvéve, az a legszentebb lélek eloldódott a testtől, és beleveszett a ragyogás mélységébe, a test pedig elszenderült az Úrban. Tanítványainak egyike pedig – egyáltalán nem átlagos híru

ember – látta a szentséges atya lelkét, mint egy hold nagyságú és a nap ragyogását felülmúló csillagot, a nagy vizek fölött egy hófehér felhőskén felfelé vitetve, egyenes úton az égbe szállni.” (Celanói Tamás: Boldogságos Ferenc atyánk élete, Rövidebb életrajz)

Minden ferences közösségben október 3-án, Assisi Szent Ferenc ünnepének előestéjén világszerte összegyűlnek a ferences templomokban, hogy megemlékezzenek a

rend alapítójának tranzitusáról, vagyis lelkének e világból az Atya dicsőségébe való átmenetéről. (A tranzitus szó jelentése átmenet, átkelés, áthaladás.)

„Minden alkalommal, amikor útra kelünk, tudjuk, hogy újra fellobban az a szikra, amely az Evangélium követésére indított bennünket”

Massimo Fusarelli OFM.

Szent őrzőangyalok

A Katolikus Egyház Katekizmusa (KEK) szerint: „*Hitigazság, hogy szellemi, test nélküli lények, akiket a Szentírás általában angyaloknak nevez, léteznek. Ezt a Szentírás éppoly világosan bizonyítja, mint az egybehangzó Szentagyomány.*”

Szent Ágoston mondja: »Az angyal (...) hivatal, nem természetet jelöl. Ha a természete után érdeklődöl, akkor szellem; ha a hivatala után, akkor angyal: mivelta szerint szellem, tevékenysége szerint angyal.« Az angyalok egész létük szerint Isten szolgálói és hírnökei. Mivel „*állandóan látják az én Atyám arcát, aki a mennyben van*” (Mt 18,10), ők azok „*akik teljesítik szavát, mihamar meghallják beszédének hangját*” (Zsolt 103,20). Mint tisztán szellemi teremtményeknek, értelmük és akaratuk van; személyes és halhatatlan teremtmények. Tökéletességük felülmúlja minden látható teremtményét. Ennek bizonyossága dicsőségük ragyogása.

Az őrzőangyalok ünneplése a XVI. században alakult ki Spanyolországban, innen terjedt el Európában. A XVII. században vált általánossá, a római kalendáriumban 1615-ben vezették be. V. Pál szeptember első vasárnapjára, X. Kelemen a Szent Mihály ün-

nepe utáni első szabadnapra helyezte az emléknapot, amely végül X. Piusz intézkedésére a XX. század elején került október 2-ára, mai helyére.

Istenünk, te határtalan gondviselő szeretettel szent angyalokat rendeltél, hogy őrizzenek minket. Add meg könyörgő híveidnek, hogy az ő pártfogásukat mindenkor érezzük, és társaságuknak örökké örvendezzünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Ferenc
pápa
tanít
minket

Antonio Spadaro Ferenc pápa reggeli prédikációit gyűjtötte kötetbe. Az alábbiakban és az elkövetkező lapszámainkban ebből idézzük.

Az igazi ajándék maga Isten

Az alkalmatlankodó barátról szóló példabeszéd, melyben követelőzésének köszönhetően a főszereplő eléri azt, amit kíván, arra indít minket, hogy elgondolkodjunk imánk milyenségéről.

„Mi hogyan imádkozunk? Csak úgy megszokásból imádkozunk, ájtatosan, de lanyhán, vagy bátran bevetjük magunkat, és odaállunk az Úr elé, hogy kérjük a kegyelmet, kérjük azt, amiért imádkozunk? Az imához bátorság kell: az az ima, amely nem bátor, nem igazi ima. Bátran bízunk kell abban, hogy az Úr meghallgat minket, bátran kopogtatnunk kell ajtaján... Az Úr azt mondja: »Mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és aki kopogtat, annak ajtót nyitnak.«

De kérni, keresni, kopogtatni kell!”

„Mi beleadjuk magunkat az imába? Tudunk kopogtatni Isten szívében?” Jézus azt mondja az evangéliumban: „Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja a Szentlelket mennyei Atyátok azoknak, akik kériktőle!” Ez „nagy dolog”.

„Amikor bátran imádkozunk, az Úr megadja a kegyelmet, de a kegyelemben önmagát is adja nekünk: a Szentlelket, vagyis önmagát! Az Úr sosem ad vagy küld kegyelmet postán: soha! Ő a kapu! Ő a kegyelem! Az, amit kérünk, egy kicsit olyan, mint a papír, amelybe a kegyelem be van csomagolva. De az igazi kegyelem ő, aki elhozza azt nekem.

Ő! Ha bátor az imánk, akkor megkapjuk, amit kértünk, de azt is, ami fontosabb: az Urat!”

Az evangéliumokban „egyesek megkapják a kegyelmet, és továbbállnak”: a tíz lépés közül, akiket Jézus meggyógyított, csak egy tér vissza, hogy megköszönje. A jerikói vak is megtalálja az Urat gyógyulásakor, és dicsőíti Istent. De „a hit bátorságával” kell imádkoznunk, nyomulnunk kell, és kérnünk kell azt is, amit az ima remélni sem mer, vagyis magát Istent.

„Kérünk valamilyen kegyelmet, de nem merjük azt mondani: »Te jöjj, te hozd el nekem!« Tudjuk, hogy a kegyelmet mindig ő hozza: ő az, aki jön, és megadja a kegyelmet. Ne járassuk le magunkat azzal, hogy elfogadjuk a kegyelmet, de nem ismerjük fel azt, aki hozza nekünk, aki adja nekünk: az Urat! Adja meg nekünk az Úr a kegyelmet, hogy önmagát adja nekünk, mindig, minden kegyelemben, és hogy ismerjük és dicsőítsük őt, mint az evangélium meggyógyított betegei. Mert megtaláltuk - abban a kegyelemben – az Urat!”

„Eretnekségnek tűnhet, amit mondom, de ez a legnagyobb igazság: annál, hogy mi szeressük Istent, nehezebb az, hogy engedjük, hogy ő szeressen minket.”

Ferenc pápa

Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya

1896-ban, Magyarország fennállásának ezredik évében engedélyezte ezt az ünnepet XIII. Leó pápa (1878-1903) annak emlékére, hogy Szent István halála előtt az országot a Boldogságos Szűznek ajánlotta. Felajánlása óta a Magyarok Nagyasszonyaként is tiszteljük a Szűzanyát.

Az országfelajánlás 1038-ban történt, Nagyboldogsássonny ünnepén. A Hartvik püspöktől származó legendában így olvashatunk erről:

„Végre Isten irgalmából, a százszoros jutalom díjára érdemesen, lát vette le lábáról [a királyt], s mikor már nem volt kétséges halálának hamari napja, előszólitotta a püspököket és palotájának Krisztus nevét dicsőítő nagyjait; először megtárgyalta velük, hogy kit választanak helyette királynak. Majd atyailag intette őket, hogy őrizzék meg az igaz hitet, amelyet elnyertek; hogy az igazságot szeressék, az égi szeretet láncait kedveljék, gyakorolják a szeretetet, az alázatossággal törődjenek, de mindenekelőtt a kereszténység zsenge ültetvényén csöszködjenek. E szavak után kezét és szemét a csillagokra emelve így kiáltott fel: »Ég királynője, e világ jeles újjászerezője, végső könyörgéseimben a szentegyházat a püspökökkel, papokkal, az országot a néppel s az urakkal a te oltalmadra bízom; nékik utolsó istenhozzádot mondvá lelkemet kezedbe ajánlom.« (Vö. Zsolt 31,6)»

A Szűzanya és a magyar nép közötti kapcsolatot az István király halálát követő belső villongások sem tudták elhomályosítani. A Magyarok Nagyasszonya tisztelete Szent László király uralkodása idején új virágzásba borult. Később a tatárokkal és a törökökkel szemben is Jézus és Mária nevét kiáltva harcoltak a magyarok. I. Lipót a török alóli fõlszabadulás emlékére, hálája jeléül megis-

*Nagyasszonyunk, hazánk reménye!
Bús nemzeted zokogva esd!
Nyújtsd irgalomjodd feléje,
Botlásiért, ó meg ne ved!
Mi lesz belőlünk, ha Te elhagysz?
Ó, árvaságunk sirba hervaszt!
Minden reményünk csak Te vagy:
Szent Szűzanyánk, szent Szűzanyánk,
Ó, el ne hagyj!*

mételte az ország fölajánlását Máriának a XVII. század végén.

Vaszary Kolos bíboros, primás kérésére a Szentszék is elismerte a Mária-tisztelet nemzeti jellegét: XIII. Leó mintegy kilenc évszázados töretlen hagyományt szentesített, amikor 1896-ban külön ünnepet engedélyezett október második vasárnapjára. Ezt Szent X. Piusz helyezte október 8-ra.

1980. október 8-án Szent II. János Pál pápa kápolnát szentelt a Magyarok Nagyasszonya tiszteletére a Szent Péter-bazilika altemplomában.

A Patrona Hungariae sajátos ikonográfiája a napba öltözött asszony ábrázolásából bontakozott ki: a Szűzanya fejére a tizenkét csillagú korona helyett a magyar Szent Korona került, a karján ülő kis Jézus kezébe az országalma, Mária másik kezébe pedig az ország jogara.

Sík Sándor:

Őszi fecske

Mit is mondjak, mit is kérnék,
Serpenyőmbe ha mi fér még?
Én Istenem,
Egy keveset még élélnék.

Élnék, amint mások élnek,
Rendes népek, jámbor vének,
Én Istenem –
Mint a jó lelki szegények.

Csak a mái napot kérem,
Akár vízen és kenyéren,
Én Istenem –
Holnap is úgy, ha megérem.

Tapsoló termekre vágyjam,
Úgy mint tegnap – hajdanában?
Én Istenem,
Jobb a halk szó kis szobámban.

Majd ellennék csendben immár
Fejemre nőtt fiaimnál,
Én Istenem,
Még ameddig hazahívnál.

Egy-egy dalt ellesnék olykor
Fűtől, fától, csillagoktól,
Én Istenem,
Amíg egyszer el nem oltol.

Rendbe raknám hét fiókom,
Versbe rívó cókóm-mókom.
Én Istenem,
Aztán, tudod, nem szabódom.

Úgy szerettem ezt az áldott
Jóra váltott rossz világot,
– Én Istenem
Ugy-e bizony megbocsátod? –

Mintha bizony nem is vendég
– Mintha végképp itthon lennék.
Én Istenem,
Soha talán el se mennék.

Ha nem búgna éjek éjén
Valami a szívem mélyén,
Én Istenem:
Az a végső, az a mély-én.

Testvérszívben, testvérkézben,
Mint a fecske puha fészken,
Én Istenem,
Úgy éltem, úgy füttyürésztem.

Testvérkézből Isten-kézbe,
– Őszi fecskét költözésre –
Én Istenem,
Majd elhívsz már, az Egészsze.

Jaj, csak akkor el ne késsen
Hozzád csukló szívverésem,
Én Istenem,
Csak az áment el ne vétsem.

Keresztről keresztre

– részlet –

Az utolsó kereszt az öregkoré.

A legsúlyosabb és a legkönnyebb kereszt, mivel az utolsó. Ezért egyszerre a legirrealisabb és legréalisabb. Olajfák kertje, agónia a neve. Három fajtáját ismerjük. Az egyik Jézusé. A második a jobb, a harmadik a bal latoré. Nekünk, esendő embereknek, ha utolsó „keresztünkről” beszélünk, gondolkodunk: épp elegendő a jobb lator keresztjét „választanunk”. Hogy mit jelent ez? Először is: hogy szívünket és szemünket a középső keresztre függesztjük, önbizalmunkat bizalomra, igazunkat igazságra, féltékenységgel vegyes „szeretetünket” szeretetre, ítéleteinket bűnbánatra és beismerésre cseréljük fel.

„A többi néma csend” – vallotta Hamlet. És a jobb lator: „A többi kegyelem. A többi tiszta csend...” A többi: a kereszt, minden ellentmondás fölülmúlása, végleges elnémulása. Végre és végül a béke – mindennel és mindenkivel.

És a bal lator keresztje?

Bízunk benne, hogy az Atya, mindannyiunk irgalmas Istene, ezt a végső pillanatilg fönntartott, *kifeszített ellentmondást*, békétlenséget és meghasonlást, azt a fanatikus megosztottságot is ellenállhatatlan kegyelmébe fogadta, mindennel és mindenkivel egyesítette az ő isteni békéjében, és nem engedte át a mindent és mindenkit kirekesztő semminek. Hinnünk kell, hogy Isten egyenesen elvárja tőlünk, hogy egyetlen bal latorról se feledkezzünk el. Erre Jézus a példánk. Igaz, barátságába fogadta a jobb latrot, de egyetlen ítélkező szava se volt a bal latorhoz.

Kihülő és elnémuló ajka egyetlen nagy imádság volt – valamennyiünkért.

Pilinszky János

Új ember, 1979 október

Kun Magdolna:

Egyszer megérted, fiam

Egyszer, ha már elérhetetlen távolságban leszek tőled, fiam, és vánszorgó lábnyomom is elfújja a szél, nem hagyva magad körül porszemnyi emléket sem, mi rólam mesél, jusson eszedbe gyermekkorod mosolygó napjai. Láss magad előtt egy képet, ahol ketten álltunk, Te meg Én. Talán hároméves lehettél, mikor határozott szavakkal mondtad – szeretlek – S abban a pillanatban valami leírhatatlanul jó érzés melengette lelkeket. Hittem, hogy az életnek, ennél boldogabb percei nincsenek, nem lehetnek, mert az a gyermek, aki így szeret, az nem fájdíthat szívüket. Emlékszel arra, mikor síró szemeiddel esdően néztél rám, s Én, féltő mozdulattal hajoltam hozzád, hogy karomba vegyelek, mert, ha megöleltelek, oly gyorsan száradtak fel arcodról a könnyek, mint napsütötte reggeleken a gyöngyszín harmatcseppek. Emlékszel, elengedtelek mikor szabadságra vágytál. Repülhettél, mint a szárnyait kitérő sas, mely, akkor is átszeli a tengert, ha azt tajtékozó hullám sodorja. Mert az a sas, az a sas, fiam, a végtelenbe szállva is tudja, honnan indult el, és hol van régi otthona.

Szent Lukács, aki megfestette a Szűzanya arcát

Október 18-án Szent Lukácsra emlékezünk, aki orvosként Krisztusban fedezte fel az emberiség gyógyítóját, és akit a festők védszentjeként is tisztelünk. Evangéliumában különös tisztelettel írt Szűz Máriáról, mintegy hiteles képet festve így Krisztus édesanyjáról.

Az apostolok cselekedeteiben olyan részletekkel találkozunk, amelyek alapján feltételezhető, hogy Szent Lukács Antiochiában nőtt fel pogány görög nemzetiségű családban. Leírásaiból kitűnik, hogy tájékozott volt a városban és az antiochiai keresztények körében. És bár két szentírási könyvet tulajdonít neki a hagyomány, személyéről mégis keveset lehet tudni. Igazi evangélista, aki nem önmagáról, hanem a világ Üdvözítőjéről akar beszélni, hogy minden istenszerető lélek megtudhassa, mennyire igaz mindaz, amire az Egyház tanította.

A Kolosszeieknek írt levél záradékából tudjuk Lukács eredeti foglalkozását, mert Szent Pál ezt írja: „Köszönt benneteket Lukács, a kedves orvos” (Kol 5,15). Minden jel arra mutat, hogy a pogány ifjú, Lukács Barnabás és Pál tanítványaként ismerkedett meg az evangéliummal, majd a foglalkozásából, orvos mivoltából adódó pontosság- és hitelességigénytől hajtva, a Szentlélektől vezérelve útra kelt, hogy utánajárjon mindannak, amit Krisztusról hallott. Találkozhatott még a Szűzanyával, továbbá az egykori tanítványokkal, gyógyult betegekkel, vakokkal, talán Lázárral is. Nagyon sok olyan eseményt és részletet is leír, melyek más evangéliumokban nem találhatóak (Angyali üdvözet, Mária Erzsébetnél, a gyermek Jézus, az irgalmas szamaritánus, a gazdag ember és Lázár, a farizeus és a vámos imája, a vérrel verítkezés, a tékozló fiú stb.). Ezek az értékes részek megmutatják Szent Lukács csodálatos lelki tulajdonságait.

**A Szent Lukácsnak tulajdonított Mária-ikon,
a Salus Populi Romani
(Santa Maria Maggiore-bazilika, Róma)**

A pogány Lukácsra is (mint Mátéra) nagy hatással volt az a felismerés, hogy a proféták jóvendőlései szerint Sionból jön a törvény, és Jeruzsálemből sugárzik szét az egész világra az üdvösség. Simeon hálaimájában felcsendül az egyetemesség gondolata – ezt az imát csak Lukács írta le az evangélisták közül: „Ez a Gyermekek világosság a pogányok megvilágosítására és dicsőség a te népednek, Izraelnek!” (2,32).

Amikor az első missziós útról Pál és Barnabás visszatért Antiochiába, beszámolójuk lényege annak elbeszélésében állt, hogy „Isten általuk a pogányok előtt is kitérta a hit kapuját” (ApCsel 14,27). Ebből a beszámolóból később nagy vita kerekedett, mert a mózesi törvény mellett kardoskodók azt kö-

vetelték, hogy a pogányokat előbb tegyék zsidóvá a körülmételéssel, s csak utána lehetnek keresztények, mert nekik is végig kell járniuk az Őszövetség „előkészítő iskoláját”. A döntést e kérdésben a jeruzsálemi zsinat hozta meg, felmentvén a pogányokat e kötelezettség alól. A vita heve azonban Lukács leírásából ma is jól érezhető (ApCsel 15. fejezet).

Az apostolok cselekedetei szerint Lukács Szent Pál munkatársa volt missziós útjai során, majd Pál Timóteusnak írt második levelében megemlíti, hogy elkísérte az apostolt Rómába, ahol fogságában is mellette volt.

A hagyomány úgy tartja, hogy az evangélista Szent Pál vértanúsága után Achájában, Dél-Görögországban szolgált püspökként, majd valószínűleg Patara városában ő is vértanú lett. Maradványait 357-ben vitték Konstantinápolyba.

A hagyomány szerint Lukács festette a római Santa Maria Maggiore-bazilikában őrzött Mária-képet és a csestochowai Fekete Madonna-ikont, valamint megfestette Jézus arcát is.

A Szűzanyáról a legtöbbet és a legszebben ő beszél, így, ha nem is ecsettel, de szavakkal képet rajzol égi édesanyánkról.

* * *

Szent Lukács, aki mint orvos különös részvétellel fordult a beteg emberhez, mint evangélista észrevette, hogy a Megváltó maga is orvos, sőt, ő „az Orvos”, aki a beteg emberiségnek meghozta a gyógyulást a megváltás művének beteljesítésével. Úgy mutatja be evangéliumában az Emberfiát, mint a betegek gyógyítóját, a bűnöket megbocsátó Irgalmat, aki árasztja az emberek között Isten jótéteményeit és hirdeti az irgalmasság evangéliumát.

A Legenda Aurea szerint maga a Lukács-evangélium is gyógyít, mégpedig háromféle-

képpen: sebeket gyógyít azáltal, hogy a megtört szívűeknek hirdeti a megváltást; erősít azáltal, hogy elmondja az örömhírt; végül megőrzi az újabb romlástól azáltal, hogy közli az isteni törvényeket és evangéliumi tanácsokat.

A hagyomány szerint a Szűzanya sok dolgot megőrzött a szívében és emlékezetében éppen azért, hogy később a szent evangélistáknak elmondhassa. Lukács pedig felkereste őt, és sok kérdést tett fel neki az Üdvözítőről, s ezekre sorban választ kapott. Így írhatta meg az evangélium elején olyan részletesen Jézus gyermekégtörténetét, benne Mária imádságával, a Magnificattal és Zakariás himnuszával, a Benedictusszal.

A Santa Maria Maggiore-bazilikában őrzött Mária-képről, amelyet a hagyomány Szent Lukács festményének tart, e történetet őrzí a hagyomány: Nagy Szent Gergely idejében, a VI. század végén pestis pusztított Rómában. Mivel a járvány nem akart szűnni, a pápa körmenetben hordozta körbe e képet a csapással sújtott városban, és a vész elmúlt.

Védőszentjüknek tekintik Szent Lukácsot az aranyművesek, a cizellálók, a zománckészítők, a festők, a kőfaragók, a művészek, az orvosok, az ötvösök, a sebészek, a szobrászok, az üvegfestők, a kórházak, a fürdők. Az ő nevét viseli a budai Lukács-fürdő. Szimbóluma a (szárnyas) bika.

Urunk, Istenünk, te Szent Lukácsot kiválasztottad, hogy igehirdetésével és írásaival hirdesse a szegények iránti szeretetedet. Add, hogy minden keresztény egy szív, egy lélek legyen, és minden nép meglássa az üdvösséget.

A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiaid által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Amen.

Pap bácsi, kösd be a cipőmet!

ezzel a címmel jelent meg a Magyar Kurír gondozásában egy Szent II. János Pál pápáról szóló történeteket, anekdotákat tartalmazó kis könyvecske. Az alábbiakban és az elkövetkező lapszámainkban ebből idézünk.

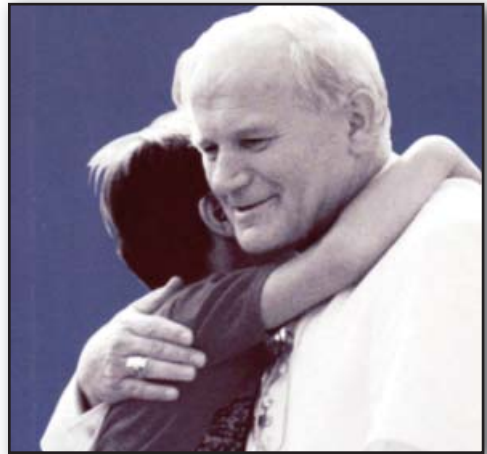
Egy különös ajándék

II. János Pál 2000-ben szerette volna egy jubileumi zarándokút keretében végigjárni az Egyház szent helyeit, Ábrahám, Mózes, Jézus és Szent Pál nyomdokait követve. Az iraki vezetés azonban nem engedélyezte a látogatást. A pápa természetesen fájo szívvel vette tudomásul az elutasítást. Különösen azért, mert láthatóan nem értették meg szándékát. Annak az Ábrahámnak útját akarta végigjárni, aki mindhárom nagy monoteista vallás, így az iszlám híveinek is közös atyja a hitben.

A visszautasítás egyébként teljesen érthetetlen volt. Etchegaray bíboros személyesen járt Irakban a találkozó előkészületei ügyében. A nemzetközi katonai erők már közölték, hogy képesek garantálni a pápalátogatás biztonságát. Ezt követően érkezett meg hosszas várakozás után Szaddám Husszein elutasító válasza, amelyben nagyon udvariasan és diplomatikusan a látogatás kockázatosságára hivatkozott. De vajon tényleg ez lett volna az igazi ok? Az iraki püspökök, hogy némileg enyhítsék a pápa fájalmát, ezek után ajándékként küldtek neki egy téglát Ábrahám házából. A Szentatyra erre a következő szavakkal reagált: „És én még azt gondoltam, hogy Ábrahám egész életében sátorban lakott...”

Miért jár a pápa bottal?

II. János Pál a fokozatosan romló egészségi állapotát is teljes tudatossággal elfogadta. „Azt hiszi, nem látom a tévében, hogy nézek ki?” – válaszolta egy közeli munkatársának, mikor az vigasztalni próbálta. Eleinte

nehezen barátkozott meg a ténnel, hogy bottal kell járnia. Fizikai hanyatlásának látható jele egy ideig zavarta a nyilvános programokon. Végül rászokott, hogy a botot az ajtóban hagyta, mielőtt bement a VI. Pál terembe az audienciákra. Idővel azonban megbarátkozott ezzel az állapottal. Manilában 1995 januárjában az ifjúsági világtalálkozón több millió fiatal előtt játékosan forgatta botját.

Akadtak pillanatok, amikor megpróbálta szokásos humorával enyhíteni a helyzetet. 1998. március 29-én szentbeszédében improvizálva megkérdezte: „Szeretnék megkérdezni benneteket, miért jár a pápa bottal? Azt hittem, majd azt válaszoljátok, mert öreg! De helyesen válaszoltatok: mert ő a pásztor! A pásztor azért viszi magával a botját, hogy rátámaszkodhasson, de azért is, hogy kicsit rendbe szedhesse a nyáját.”

A pápa és a sajtó

Egy idő után a média képviselői körében nagy érdeklődés kísérte II. János Pál egészségi állapotát. Minden erre vonatkozó hír és pletyka azonnal bejárta az egész világot. Amikor egyszer valaki személyesen érdeklődött, hogy érzi magát, a pápa ezt felelte: „Nem tudom, még nem volt időm átnézni a napi sajtót.”

Kiskapus

Kiskapuson a XIV. században már volt plébános és templom. A reformáció idején azonban lutheránusok lettek, mivel a környéken szászok laktak. Az 1760-as években sokan visszatértek a katolikus hitre, és próbálták a templomot is visszavenni, de a kiszálló vegyes bizottság a lutheránusoknak ítélte a templomot. Ezért 1779-ben új templomot építettek, azóta van katolikus plébánia Kiskapuson. Ekkor Kiskapus filiái voltak: Bólya, Mihályfalva, Hidegvíz, Nagysejk, Kissejk, Csicsóholdvilág, Egérbegy, Asszonyfalva, Baromlaka, Martontelke, Kisekemező és Keszlér.

A múlt század elején fellendült a hitélet, megalakult a rózsafüzér-társulat, a legényegylet, de a század végére ezek a hitbuzgalmi társulatok megszűntek. A múlt század derekán alakult gyárák idevonzották a székely falvakból a családokat, ami gyarapította a hívek számát. Nyomasztó jelenség az itt élő emberek életében a „jólét” utóterméke: a korom. Az emberek nehezen viselték az

egészségtelen léghőrt, a század végén sokan elvándoroltak.

Mikeszásza: 1309-ben már temploma volt. A hívek a reformáció idején itt is lutheránusok lettek. II. József idejében a templom nagy vita árán visszakerült a katolikusok birtokába. A vitát úgy oldották meg, hogy a szentélyt a katolikusok használták, a kórusrészt pedig a reformátusok. A hajórészt lebontották, és abból befalazták a felek a saját részüket. A templom mellett a plébániaépületben lakott a harangozó, míg a hívek lelki gondozásáról a hosszúaszói plébános gondoskodott 1782-től. Az anyagi dolgok és a templom fenntartása az akkori döntés értelmében a mikeszászi hívek kötelessége volt. Az államosítás alkalmával elvették a plébániát és a templom cintermét. 1950-ben Hosszúaszó megszűnt önálló plébánia lenni. Akkor Mikeszászát először Türehöz, majd Szebenhez, 1965-ben pedig Hosszúaszóval egyetemben a tövisi plébániához csatolták, 1981-től pedig Kiskapusról látják el.

Hosszúaszó: Első templomában a külsőlői főesperességhez tartozó Hosszúaszón Péter nevű pap szolgált (1332). A reformáció idején a szászok lutheránusok lettek, a magyarok pedig reformátusok. A katolikus egyház a XVIII. században éledt újra a medgyesi ferenceseknek köszönhetően. Bajtay József Antal püspök gondoskodott a reformáció után újraszerveződő egyházzól, és megépítette a második templomot. 1882-ben a következő filiái voltak: Mikeszásza, Kiskerek, Csicsóholdvilág, Csonád, Sorostelj, Kiseselyk, Lodromány. A harmadik templom a második templom helyén épült a Státus támogatásával. 1950-ig önálló plébánia volt a filiáival egyetemben. A 20. században az egyházközség nagy támogatója a Jósika bárói család volt.

Urunk mennybemenetele plébániatemplom

(forrás:ersekseg.ro)

MAGUNKRÓL – MAGUNKNAK

A szent keresztségben négyen részesültek:

– Rudolf Péter, Kerekes Hanna Ágnes,
Bokor Kunigunda Mara, Keresztes Patricia.

Az Úr őt testvérünket hívta haza:

– Pásztor Annamária, Pál Juliánna,
Zátyi Irma, Dobricza Mária, Kiss Irma.

Irgalmas Jézus, adj nekik örök nyugodalmat!

Eltelt a nyár és örömmel állapíthatjuk meg, hogy sok szép és tartalmas programot sikerült szervezni különböző korosztályoknak.

– Egyhetes evangelizációs hét 4-10 éves gyerekek részére;

– Négynapos program 11-14 éves gyerekek részére;

– Négynapos program 15-18 éves fiatalok részére;

– Háromnapos családós tábor 70 résztvevővel családjaink részére;

– Két családós nap, mindkét alkalommal közel 200 résztvevővel.

– Idén is megszerveztük az augusztus 20-i ünnepségünket nemzeti ünnepünk alkalmából.

Hálásan köszönjük mindazoknak, akik hozzájárultak ezen programok megvalósításához:

– elsősorban a sok lelkes önkéntesnek, segítőnek, akik időt, energiát nem sajnálva rengeteget dolgoztak a szervezésen és a programok meg- és betartásában;

– a cserkészeknek, a Máltai Szeretetszolgálat önkénteseinek, a Nőszövetség tagjainak, az egyháztanácsosoknak, lelkes házaspároknak, fiataloknak;

– programjaink anyagi támogatóinak: a Megyei Tanácsnak, a Polgármesteri Hivatalnak, a Bertisnek, az Autó-Bogyó Fordnak, a Diószegi Pékségnek;

– annak a sok nagylelkű egyéni segítőnek, akik pénzzel, étellel vagy gyümölcscsel támogatták programjainkat;

– és végül, de nem utolsósorban mindazoknak, akik a pályázatok megírásában és elszámolásában segítettek.

Programjaink október hónapban:

■ Október 1, vasárnap: gyermekmise 11 órától, utána pedig várjuk a családokat egy kis kötetlen együttlétre a plébánián.

■ Minden kedden 16:30-tól elsőáldozási felkészítő;

■ Minden pénteken este 19:00 órától bérmálási felkészítő;

■ Minden szombaton este 19:00 órától ifjúsági óra;

■ Október 8-án, vasárnap: ünnepi, zenés mise 10:00 órától;

■ Október 14-én és 28-án szombaton hittan a 4-14 éves gyerekek részére 10-12 óra között a plébánián.

■ Október 15-én, a 10 órás szentmise keretében a 70 év fölötti időseket köszöntjük, a mise után pedig várjuk őket a plébánián egy kis együttlétre.

■ Október 20-22 – kórusunk turnéja.

■ Október 27-én, pénteken este 19:00 órától program házaspárok részére házasság témában.

EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Katolikus havilap.

Kiadja a sepsiszentgyörgyi Szent József plébánia.

Főszerkesztő: Ilyés Zsolt.

Felélős szerkesztő, tördelő: Dávid Péter.

email: egyhazitudosito@gmail.com

Nyomda: DEICO – Sepsiszentgyörgy

ISSN: 2248-1532